

“Epitafio a Isaac Albéniz”

Breu comentari del compositor

«Hi ha que fer música espanyola amb accent universal per tal que pugui ser entesa per tot el món». Aquestes paraules, les va dir Isaac Albéniz, segons ens ha fet saber en Víctor Ruiz Albéniz. Bé, doncs jo les subscric: I és el que modestament he mirat de fer amb *Epitafio a Isaac Albéniz*. És clar, de moment m’he servit d’un poema impressionant, directe, que com tots els poemes de Lorca, arriben no tan sols per l’oïda, també per la pell. Durant l’obra, he intentat que es respiri la meua total admiració per aquest gran compositor, per aquest gran músic, i també, segons ens ha arribat, gran persona. Que hi hagi una certa presència, però sense citar-lo directament: no he gosat fer-ho, ja que li professo massa respecte. El poema ho aconsegueix, i vull pensar que amb la seva ajuda, l’obra, des d’un punt de vista global, també. Prefereixo aquesta mena de invocació, ja que crec expressa millor la meua admiració. Isaac Albéniz va ser, a pesar que en el seu país es van fer esforços per ignorar-ho, va ser doncs, un dels grans compositors que hi ha hagut en l’història de la música. Amics i admiradors seus, com Money-Coutts, Fauré, Debussy, Chausson, Ravel, Falla, i també en Pedrell n’eren del tot conscients.

Ja fa anys que volia fer aquesta obra, i per tant, l’encàrrec rebut de la Fundació Museu Isaac Albéniz, i l’Ajuntament de Camprodon ha estat per a mi un cop de sort. Amb la composició he pretès bàsicament dues coses..., bé, de fet, tres: Estar a l’alçada del poema, fer sentir als qui l’escoltin aquesta grandesa d’Albéniz i despertar si cab encara més la seva curiositat, aconseguir que tothom qui ho desitgi, independentment dels seus coneixements musicals, pugui entendre-la i fruit-ne.

Enric Ferrer Busquets

Març de 2009.

EPITÁFIO A ISAAC ALBÉNIZ

Esta piedra que vemos levantada
Sobre hierbas de muerte y barro oscuro
Guarda lira de sombra, sol maduro,
Urna de canto sola y derramada.

Desde la sal de Cádiz a Granada
Que erige en agua un perpetuo muro
En caballo andaluz de acento duro
Tu sombra gime por la luz dorada.

!Oh dulce muerto de pequeña mano
!Oh música y bondad entretegida
!Oh pupila de azor, corazón sano.

Duerme cielo sin fin nieve tendida
Sueña invierno de lumbre, gris verano
!Duerme en olvido de tu vieja vida!

14 de diciembre de 1935

Federico García Lorca